

Varför Anonyma Alkoholister är anonyma

- Särtryck ur "AA-Traditionen. Hur den växte fram." svenska upplagan, 2003 sid 64-78

Anonyma Alkoholister i Sverige

AA – Anonyma Alkoholister,
är en gemenskap av män och kvinnor som delar sina erfarenheter, sina förhoppningar och sin styrka med varandra för att söka lösa sitt gemensamma problem och hjälpa andra att tillfriskna från alkoholism.

Det enda villkoret för medlemskap i AA är en önskan att sluta dricka.

AA kräver inga inträdes- eller medlemsavgifter. Vi är självförsörjande genom egna frivilliga bidrag. AA har ingen anknytning till någon religion, politisk organisation eller institution, ej heller till annan rörelse av något slag. Vi deltar inte i offentliga debatter och framträder varken som förespråkare för eller motståndare till något annat. Vårt främsta syfte är att hålla oss nyktra och hjälpa andra alkoholister att uppnå nykterhet.

Rätten till texten ovan och till artikeln i denna broschyr innehas av The A.A. Grapevine Inc. Den återges med innehavarens tillstånd.

Originallets titel: "AA Tradition - How it Developed", By Bill W. Copyright ©

1955, 1983 Alcoholics Anonymous World Services, Inc. (A.A.W.S.).

All rights reserved.

Translated from English with permission of A.A.W.S. Copyright in the English language version of this work is also owned by AAWS, New York. No part of this translation may be duplicated in any form without the written permission of AAWS.

Översatt och producerad från engelska med tillstånd av Alcoholics Anonymous World Services, Inc. (A.A.W.S.). Copyright till detta verk i sin engelska förlaga ägs även av A.A.W.S., New York.

Ingen del av denna översättning får mångfaldigas i någon form utan skriftlig tillåtelse från A.A.W.S.

Copyright © svensk översättning copyright

AA i Sverige 2003

Alla rättigheter förbehålls.

Skriften distribueras endast genom:
AA i Sverige, Box 4201, 102 65 Stockholm.

Tfn: 08-642 26 09

Hemsida: www.aa.se

E-post: service@aa.se

VARFÖR ANONYMA ALKOHOLISTER ÄR ANONYMA

1955 *) –

(Hur Bill W upplevde anonymitetsprincipen 20 år efter det att AA bildats)

*) Ursprungligen publicerad i *The AA Grapevine*

Som aldrig tidigare sliter kampen om makt, uppmärksamhet och rikedom sönder vår civilisation. Man mot man, familj mot familj, grupp mot grupp, nation mot nation.

Nästan alla som är engagerade i denna bittra kamp deklarerar att deras mål är fred och rättvisa för dem själva, deras grannar och deras länder ... ge oss makt och vi skall skapa rättvisa, ge oss uppmärksamhet och vi skall föregå med gott exempel, ge oss pengar och vi skall alla må väl och vara lyckliga. Folk i hela världen tror på allt detta och agerar därefter. Under denna förskräckande berusning utan alkohol tycks mänskligheten stappla utför en meningslös väg. Stoppskylten är klart markerad med varningen: katastrof.

Vad har detta att göra med anonymitet, och med Anonyma Alkoholister?

Vi i AA borde veta. Nästan varenda en utav oss har färdats denna meningslösa väg utan mål. Eldade av alkohol och självrådighet har många utav oss förföljt fantasibilderna av vår egen storhet och rikedom hela vägen fram till stoppskylten, katastrof. Sedan kom AA. Vi gjorde helt om och befann oss på en ny stor väg där vägskyltarna inte innehöll något om makt, berömmelse eller rikedom. På de nya skyltarna stod det: "Denna väg mot sunt förstånd och sinnesro – priset är självuppoffring."

Vår nya bok "*Tolv steg och tolv traditioner*" understryker att

anonymiteten är det viktigaste skydd vår gemenskap någonsin kan få. Den påpekar också att det andliga innehållet i anonymiteten är självuppoftning.

Låt oss se på AA:s erfarenhet under tjugo år och se hur vi kom fram till den tron, numera uttryckt i traditionerna elva och tolv.

Till att börja med offrade vi alkoholen. Vi var tvingade för att inte dö. Men vi kunde inte ge upp alkoholen om vi inte gjorde andra uppoftningar. Vi måste bli av med den överdrivna självkänslan och vårt tillgjorda tänkande. Vi måste kasta själv rättfärdighet, självömkan och ilska ut genom fönstret. Vi måste överge den vansinniga kampen om personlig prestige och stora bankkonton. Vi måste själva ta ansvar för vårt miserabla tillstånd och sluta lägga skulden för det på andra.

Var detta uppoftningar? Ja, det var det. För att nå tillräcklig ödmjukhet och självrespekt för att inte gå under måste vi ge upp det som i själva verket hade varit vår dyraste ägodel – våra ambitioner och vår orättmätiga stolthet.

Men även detta var otillräckligt. Uppoftningarna måste bli större. Också andra människor måste dra fördel. Alltså åtog vi oss något 'tolftestegsarbete', vi började föra budskapet vidare. Vi offrade tid, energi och våra egna pengar för att kunna göra detta. Vi kunde inte behålla vad vi fått om vi inte gav det vidare.

Krävde vi att våra nya adepter gav oss något i gengäld? Frågade vi dem efter makt över deras liv, berömmelse för vårt goda arbete eller ens en krona av deras pengar? Nej, det gjorde vi inte. Vi fann att om vi krävde något av dessa ting så gick luften ur vårt tolftestegsjobb. Alltså måste vi överge dessa naturliga krav, annars skulle vår skyddsling finna liten eller ingen nykterhet. Och inte vi själva heller.

På så sätt lärde vi oss att uppoffringar kunde medföra dubbla fördelar – eller annars platt intet. Vi började förstå vad givande av oss själva innebär, ett givande utan prislapp.

När den första AA-gruppen bildades lärde vi oss snart mycket mera om allt detta. Vi fann att var och en utav oss villigt måste göra uppoffringar för gruppen själv, uppoffringar för det gemensamma bästa. Gruppen, å sin sida, fann att den måste ge upp många av sina rättigheter för varje medlems skydd och välgång, och för AA som helhet. Dessa uppoffringar måste göras, annars skulle AA icke kunna existera.

Ur dessa erfarenheter och förståelse började Anonyma Alkoholisters Tolv Traditioner ta form och innehåll.

Långsamt började vi inse att enigheten, kraften – ja, till och med överlevnaden – av AA alltid skulle bero på vår fortsatta villighet att offra våra personliga ambitioner och önsknings till förmån för gemensam säkerhet och välgång. På samma sätt som uppoffringar betydde individens överlevnad, så innebar uppoffringar enighet och överlevnad för gruppen och för AA som helhet.

Sedda i detta ljus är AA:s tolv traditioner ingenting annat än en lista på uppoffringar som tjugo års erfarenhet har lärt oss att vi måste göra, som individer och kollektivt, om AA skall kunna hållas levande och vid god hälsa.

I våra tolv traditioner har vi vänt oss emot nästan varje trend i den moderna omgivande världen.

Vi har nekat oss själva personstyre, professionalism, och rätten att säga vem som får bli medlem. Vi har lämnat välgörenhet, reformation och förmyndarskap. Vi tackar nej till ekonomiska bidrag och föredrar att betala för oss. Vi är beredda att samarbeta med i stort sett vem som helst, men vi vill inte sammanslös eller identifieras med någon eller något annat. Vi avstår från

den offentliga debatten och undviker att bland oss själva kivas om alla de ting som idag river i vårt samhälle – religion, politik och reform. Vi har blott ett syfte: att föra AA:s budskap vidare till den sjuke alkoholist som söker hjälp.

Vi gör dessa ställningstaganden inte för att vi på något sätt anser oss mer moraliska eller klokare än andra, vi gör dessa ting för att hårda erfarenheter har lärt oss att vi måste – om AA skall överleva i dagens upprörda värld. Vi ger också upp våra rättigheter och gör uppoffringar för att vi bör göra det – och vad bättre är, för att vi vill. AA är en kraft större än någon utav oss; AA måste fortsätta att existera annars kommer oräkneliga tusental av vår sort att gå under. Detta vet vi.

Var passar då anonymiteten in i denna bild? Vad är egentligen anonymitet? Varför tror vi att anonymiteten är det i särklass viktigaste skyddet som AA någonsin kan ha? Varför är anonymiteten vår viktigaste symbol för personlig uppoffring, den andliga nyckeln till alla våra traditioner och hela vårt sätt att leva?

Följande fragment ur AA:s historia kommer, hoppas jag uppriktigt, att visa på svaret som vi alla söker.

För många år sedan nyktrade en känd baseball-spelare till genom AA. Hans comeback på plan var uppseendeväckande, han fick en massa personliga gratulationer i pressen och Anonyma Alkoholister kunde tillgodogöra sig mycket av äran. Hans fulla namn och bild som medlem i AA sågs av miljoner beundrare. Det var onekligen god propaganda för oss, alkoholisterna kom i flockar till AA. Detta älskade vi. Och jag var speciellt uppmuntrad för jag började få nya uppslag.

Snart var jag på rundresa och bjöd glatt på personliga intervjuer och fototillfällen. Till min stora tillfredsställelse fann jag att jag, liksom baseballkillen, ofta lyckades komma på förstasidan. Dessutom, bollspelaren kunde inte upprätthålla den höga PR-

takten, vilket jag kunde bättre enbart genom att resa och prata. De lokala AA-grupperna och tidningarna gjorde resten. Jag blev mycket förvånad när jag nyligen tog fram och studerade de gamla tidningsklippen. Under två eller tre år skulle jag tro att jag var jag AA:s anonymitetsbrytare nummer ett.

Så att jag kan förstås inte klandra någon AA-medlem som sedan den tiden sökt det offentliga ljuset. Det var ju jag själv som gått före, för många år sedan.

På den tiden verkade detta vara riktigt. Med den övertygelsen svalde jag det hela. Vilken skön sensation det var att läsa de där rubrikerna om Bill the Broker (ung. 'Mäklar-Bill) med fullt namn och fotografi – killen som räddade tusentals fyllon.

Men så började den klara himlen bli litet molnig. Det hördes mummel från AA:s skeptiker som sade att: "den där Bill gillar rampljuset, men Doktor Bob får inte den del han borde få." Eller så kunde man höra dem säga: "Tänk om all den här uppmärksamheten stiger Bill åt huvudet och han börjar dricka igen?"

Det där gjorde ont. Hur kunde de förfölja mig när jag gjorde så mycket gott? Jag talade om för de som kritiserade mig att vi befann oss i Amerika och insåg de inte att jag hade fri yttranderätt? Och leddes inte detta land, och alla andra, av ledare med kända namn. Anonymitet var kanske OK för medelmåttorna i AA. Men grundarna borde vara undantag. Allmänheten hade sannerligen rätt att veta vilka *vi* var.

De riktigt maktlystna (prestigehungriga människor, folk just som jag) hängde snabbt på. Också de ville vara undantag. De sade att anonymitet inför den stora allmänheten bara var för timida människor; att de djärva och oförskräckta själarna, sådana som de själva, borde stå upp i fotoblixtarnas sken och räknas. Detta slags mod skulle snart eliminera det stigma som alkoholisterna tyngdes av. Allmänheten skulle omedelbart bli

varse vilka fina medborgare dessa tillfrisknade fyllon i själva verket var. Alltså blev det fler och fler medlemmar som bröt sin anonymitet – alla för att stödja AA. Tänk om en alkoholist fotograferades tillsammans med statens guvernör? Både alkisen och guvernören var väl värda denna ära, eller hur? På detta sätt fortsatte vi - utefter gatan som slutar med katastrofskylten.

Nästa fall av anonymitetsbrott verkade ännu mer positivt och rosafärgat. En nära AA-vän till mig ämnade ägna sig åt utbildning om alkoholism. En institution vid ett av de större universiteten, som intresserade sig för forskning kring alkoholism, hade erbjudit henne att resa runt och förklara för allmänheten att alkoholister är sjuka människor och att det fanns mycket att göra åt detta problem. Min goda vän var en första klassens talare och skribent. Kunde hon tala om offentligt att hon var medlem i Anonyma Alkoholister? Nåväl, varför inte? Genom att använda namnet Anonyma Alkoholister skulle hon skaffa god publicitet för en verksam del i alkoholutbildningen och också för AA. Jag tyckte det var en utmärkt idé och välsignade projektet.

AA höll redan nu på att bli ett välkänt och värdefullt begrepp. Med stöd av vårt namn och min AA-väns egen stora kunnighet blev resultaten omedelbara. Och över en natt uppenbarade sig hennes fullständiga namn och foto, plus utmärkta redogörelser för hennes utbildningsprojekt, och för AA, i varenda större tidning i Nordamerika. Den allmänna kunskapen om alkoholism ökade markant, det stigma som alkoholisterna led av minskade och nya medlemmar kom till AA. Inte kunde väl detta vara fel?

Men det kunde det. För de kortsiktiga fördelarnas skull ådrog vi oss framtida förpliktelser av stora och hotfulla proportioner.

Något senare började en AA-medlem publicera en korstågstidskrift som propagerade för alkoholförbud. Han tänkte sig att Anonyma Alkoholister borde hjälpa till att torrlägga världen. Han presenterade sig själv som medlem i

AA och använde utan begränsning AA:s namn för att attackera whiskyns ondska, liksom sprittillverkarnas och de som drack den. Han påpekade att också han var en "pedagog" och att hans "bransch" i utbildningen var den rätta. Och när det gällde risken att AA drogs in i den offentliga debatten så tyckte han det var just där som AA hörde hemma. Så han använde flitigt AA:s namn för just detta. Naturligtvis hade han brutit sin anonymitet för den goda sakens skull.

Denna incident följdes av ett förslag från en branschorganisation av sprithandlare att anställa en AA-medlem för ett "utbildningsjobb" i form av en annonsserie. Folk skulle informeras om att alltför mycket alkohol var skadligt för alla och att vissa människor – alkoholisterna – inte skulle dricka alls. Detta kunde väl inte vara fel?

Haken bestod i att vår AA-vän måste bryta sin anonymitet; varje annons och varje broschyr skulle bära hans fulla namn som en medlem av Anonyma Alkoholister. Detta skulle naturligtvis skapa en definitiv offentlig bild av att AA stödde alkoholindustrins "utbildnings"-variant.

Dessa två projekt råkade aldrig komma långt, men deras inverkan var trots detta skrämmande. De målade klart upp riskerna för oss. Genom att sälja sig till en annan rörelse och sedan offentligt informera om sitt AA-medlemskap kunde en AA-medlem "gifta bort" Anonyma Alkoholister med praktiskt taget vilken organisation eller konflikt som helst – god eller dålig. Ju mera respekterat AA-namnet blev, ju större skulle frestelserna bli.

Det dröjde inte länge förrän ytterligare bevis för detta dök upp. En annan medlem började använda oss i annonsvärlden. Ett livförsäkringsbolag hade kontrakterat honom att producera en serie av tolv "lektioner" om Anonyma Alkoholister att sändas över en nationell radiokanal. Kampanjen skulle förstås göra

reklam för livförsäkringar och för Anonyma Alkoholister – och naturligtvis för vår vän själv – allt i en smaklig förpackning.

Vid huvudkontoret läste vi de föreslagna lektionerna. De innehöll ungefär 50 % AA och 50% av vår väns personliga religiösa övertygelse. Detta kunde förstås skapa en falsk offentlig bild av oss. Det skulle också kunna skapa fördomar mot oss i religiösa kretsar. Alltså motsatte vi oss planerna.

Vår vän skrev omedelbart ett brev tillbaka där han talade om att han kände sig "inspirerad" att hålla dessa lektioner och att det inte var vår sak att blanda oss i hans yttrandefrihet. Även om han skulle erhålla ett arvode för sitt arbete hade han enbart AA:s bästa i tankarna. Och om vi inte ville inse vad som var vårt bästa så var det vår sak! Vi och AA:s förtroenderåd kunde gå och dränka oss. Lektionerna skulle sändas.

Nu hade vi ett problem. Enbart genom att bryta sin anonymitet och på så vis utnyttja AA-namnet för sina egna avsikter skulle vår vän kunna ta över vår PR, skapa svårigheter för oss i de religiösa kretsarna, engagera oss i annonsbranschen – och för allt detta goda arbete skulle försäkringsbolaget betala honom en generös ersättning.

Betydde detta att vilken omdömeslös medlem som helst skulle kunna sätta vår gemenskap i risk när och var som helst bara genom att bryta sin anonymitet och intala sig själv hur mycket gott han skulle göra för oss? Vi såg framför oss hur varje annonsbyråman i AA sökte sig en kommersiell sponsor, och hur han använde AA-namnet för att sälja allt från smörgåskex till sviskonsaft.

Något måste göras. Vi skrev till vår vän att också AA hade fri yttranderätt. Vi skulle inte motarbeta honom offentligt, men vi kunde och skulle garantera att hans sponsor, annonsören, skulle få mottaga flera tusen klagobrev från AA-medlemmar

om programmet sändes i radio. Vår vän övergav projektet.

Men vår anonymitets-fördämning fortsatte att läcka. AA-medlemmar började använda vårt namn i politiken. De började informera de delstatliga lagstiftande kommittéerna – givetvis offentligt – exakt vad AA behövde ifråga om rehabilitering, pengar och ny upplyst lagstiftning.

På detta sätt, med fulla namn och med bilder, blev en del av oss lobbyister. Andra medlemmar satt i rättssalar tillsammans med poliser och domare och rekommenderade vilka fyllon som skulle till AA och vilka som skulle i finkan.

Sedan blev det ekonomiska problem i samband med anonymitetsbrotten. Vid det här laget hade de flesta medlemmarna insett att vi borde sluta med att söka offentliga bidrag för AA-ändamål. Men min universitetssponsrade väns utbildningsprojekt hade under tiden växt lavinartat. Hon hade ett helt legitimt och korrekt behov av pengar, mycket pengar. Följaktligen ansökte hon om offentliga bidrag genom att arrangera kampanjer för ändamålet. Eftersom hon var medlem i AA och fortsatte att framhålla detta blev många bidragsgivare förvillade. De trodde att AA ägnade sig åt utbildningsfrågor eller också så fick de uppfattningen att det var AA själv som samlade in pengar, när AA i själva verket inte gjorde detta och inte ville det.

Alltså användes AA:s namn för att ansöka om pengar vid just den tidpunkt när vi försökte tala om för folk att AA inte behövde pengar utifrån.

När min vän, som den underbara medlem hon är, såg vad som hände försökte hon återta sin anonymitet. Eftersom hon så grundligt hade skapat sin offentliga image har detta varit ett svårt arbete. Det har tagit henne år. Men hon har uppoffrat sig, och jag vill här, på allas våra vägnar, från djupet av mitt hjärta framföra mitt varma tack.

Dessa föregående händelser inspirerade AA-medlemmar till alla möjliga sorters offentliga ansökningar om pengar – för rehabiliteringshem, tolvstegsarrangemang, AA gästhem, klubbar och så vidare – och framför allt åtföljda av anonymitetsbrott.

Nästa incident i allt detta var när vi blev uppmärksammade på att vi dragits in i partipolitik, denna gång till förmån för en enskild individ. Han kandiderade i ett lokalval och alla hans politiska annonsering framhävde det faktum att han var medlem i AA och därmed, indirekt, spik nykter! Eftersom AA hade gott rykte i hans delstat tänkte han att referenserna skulle hjälpa honom vinna på valdagen.

Den förmodligen bästa historien i denna avdelning berättar om hur AA-namnet användes som stöd i ett ärekränkingsmål. En medlem, vars namn och vetenskapliga ställning är välkända på tre kontinenter, fick tag på ett brev som hon ansåg skadade hennes professionella ställning. Hon ansåg att något borde göras åt detta, vilket också hennes advokat, likaså AA-medlem, tyckte. De antog att både allmänheten och AA skulle bli rättmätigt förbittrade om fakta blev kända. Och snart nog hade flera tidningar stora rubriker om hur Anonyma Alkoholister aktivt stödde en av sina kvinnliga medlemmar – fullt namn förstås – för att vinna i målet. Någon dag senare berättade en nyhetsuppläsare i radio samma sak, med en publik på uppskattningsvis 12 miljoner lyssnare. Detta visade återigen att AA-namnet kunde utnyttjas för rent personliga ändamål – denna gång i en landsomfattande skala.

De gamla arkiven i AA:s huvudkvarter innehåller tjugotals av sådana erfarenheter med anonymitetsbrott. De flesta av dem lär oss samma läxa.

De berättar för oss att vi alkoholister är världens främsta bortförklarare; att vi, stärkta av ursikten att vi gör AA stora tjänster genom att bryta vår anonymitet, kan återuppta vår

gamla och ödesdigra jakt efter personlig prestige och makt, offentlig ära och pengar – samma oförsonliga drifter som, när de misslyckades, en gång drev oss till att dricka; samma krafter som idag sliter sönder jordklotet i sömmarna. Och dessutom klargör de för oss att tillräckligt många, uppmärksammade anonymitetsbrytare en dag skulle kunna driva hela vår gemenskap utför vägen mot undergång.

Därför är vi säkra på att skulle dessa krafter någon dag ta över vår gemenskap kommer också vi att gå under, på samma sätt som under historiens gång andra samfund har gått under. Låt oss inte för ett ögonblick inbilla oss att vi tillfrisknade alkoholister är så mycket skickligare eller starkare än andra människor; eller att, eftersom ingenting hänt AA under tjugo år så kommer ingenting någonsin att hända.

Vårt verkligt stora hopp ligger i det faktum att vår sammanlagda erfarenhet, som alkoholister och som AA-medlemmar, har lärt oss hur stor den destruktiva styrkan är i dessa krafter. Dessa hårt förvärvade erfarenheter har gjort oss helt beredda att göra varje möjlig personlig uppoffring som krävs för att bevara vår så högt uppskattade gemenskap.

Detta är förklaringen till att vi ser *anonymitet i det allmänna offentliga planet* som vårt viktigaste försvar mot oss själva, som beskyddare av alla våra traditioner och som den viktigaste symbolen för självuppoffring vi känner.

Naturligtvis behöver ingen AA-medlem vara anonym inför sin familj, vänner eller grannar. Att bryta anonymiteten är i dessa fall vanligen rätt och bra. Inte heller ligger det någon fara i att använda vårt hela namn när vi talar i gruppmöten eller AA-möten med t ex professionella, under förutsättning att eventuella rapporter i pressen använder endast förnamn.

Men, inför en offentlig publik – med press, radio, film och

liknande – är avslöjandet av våra fullständiga namn den riskabla punkten. Detta är det viktigaste flykthålet för alla de skrämmande destruktiva krafter som fortfarande finns latent inom oss alla. Här måste locket förbli på.

Vi inser nu att 100 procent personlig anonymitet inför offentligheten är lika kritiskt viktig för AA:s överlevnad som 100 procent nykterhet är för överlevnaden av var och en av oss medlemmar.

Jag säger allt detta med all den uppriktighet jag förmår; jag säger det för att jag vet vilka frestelserna med pengar och kändisskap verkligen är. Jag kan göra dessa påståenden eftersom jag själv en gång var en av dem som bröt anonymiteten. Jag tackar Gud för att erfarenhetens röst och kloka vänners råd styrde mig bort från den riskfyllda väg efter vilken jag hade kunnat leda hela vår gemenskap. På det sättet lärde jag mig att det tillfälliga och synbarligen goda ofta kan vara det dödligt farliga för det långsiktigt bästa. När det gäller AA:s överlevnad är endast det bästa gott nog.

Vi vill bibehålla 100 % anonymitet av ännu ett starkt skäl, ett skäl som ofta förbises. I stället för att skapa ökad publicitet kan upprepade självförhärmande anonymitetsbrott allvarligt skada det mycket fina förhållande vi nu har med press och allmänhet. Det skulle kunna leda till negativ press och liten eller ingen tilltro hos allmänheten.

Under flera år har press och andra nyhetskanaler över hela världen överöst AA med entusiastisk publicitet, en aldrig sinande ström, mycket större än nyhetsvärdet. Redaktörerna förklarar varför det blivit så. De ger oss extra utrymme och tid för att deras förtroende för AA är totalt. Grunden för detta stora förtroende är, säger de, vårt fortsatta insisterande på personlig anonymitet på medianivå.

Aldrig tidigare hade nyhetsbyråer och PR-expertter hört talas om ett samfund som absolut tackade nej till att identifiera sina ledare eller medlemmar. För dem har denna ovanliga och uppfriskande nyhet alltid varit beviset för att AA inte bluffar, att ingen av oss söker egen vinning.

Detta är, förklarar de, det viktigaste skälet till deras positiva behandling av AA. Detta är skälet till att media år efter år fortsätter att föra AA:s budskap om tillfrisknande vidare över hela världen.

Om vi, någon gång, genom tillräckligt antal anonymitetsbrott skulle föranleda pressen, allmänheten och våra alkoholistiska medlemskandidater att ifrågasätta våra motiv skulle vi säkert förlora denna ovärderliga tillgång och samtidigt oräkneliga nya medlemmar.

Under lång tid nu har både doktor Bob och jag gjort allt som är möjligt för att hålla fast vid anonymitetstraditionen. Just innan han dog föreslog några av Dr Bobs vänner att ett passande minnesmärke eller mausoleum skulle resas över honom och hans hustru, Anne, ett minne värdigt en grundare. Dr Bob tackade nej, med tacksamhet. Litet senare, när han berättade detta för mig skrattade han och sade: "För Guds skull Bill, varför skulle inte du och jag begravas som andra människor?"

Förra sommaren besökte jag begravningsplatsen i Akron där Dr Bob och Anne vilar. Deras enkla sten nämner inte ett ord om Anonyma Alkoholister. Detta gjorde mig så glad att jag grät. Var det möjligen så att detta underbara par gick för långt med sin anonymitet genom att helt lämna ute ordet Anonyma Alkoholister på sin egen gravsten?

Jag tillhör de som inte tror så. Jag tror att detta stora och slutliga exempel på självutplånande kommer att visa sig vara av större och mera bestående värde för AA än stort upplagda

tidningsartiklar eller ett fint mausoleum.

Vi behöver inte resa till Akron, Ohio, för att besöka Dr Bobs minnesmärke. Överallt, genom hela AA, ser vi minnet av hans livsverk. Låt oss åter betrakta dess verkliga inskription .... Blott ett ord, som vi AA-medlemmar har skrivit. Ordet är *uppoffring*.

AA-publikationer

Litteratur som översatts till svenska, se nedan, kan beställas från
AA:s Servicekontor.

Servicekontoret tillhandahåller även viss utländsk litteratur.

Böcker

Anonyma Alkoholister "Stora Boken"

Leva Nykter

AA:s Tolv Steg & Tolv Traditioner

Dagliga Reflexioner

Som Bill ser det

Kom till tro

AA blir Myndigt

Dr Bob och de andra föregångarna

För det vidare

Hjärtats språk

Broschyrer

AA-gruppen...Där allting börjar

44 Frågor

Detta är AA

Är AA något för dig? En

nykomling frågar

Fadderskap (Sponsorship)

Varför anonyma alkoholister är anonyma

AA för kvinnan

Finns det en alkoholist i ditt liv?

En medlems syn på AA

AA i samhället

AA i vården

Att överbrygga klyftan

AA i ett nötskal Bara

för idag

Och nu?

Frågor till ungdomar

En snabbguide till AA

AA och den homosexuella alkoholisten

Fakta om AA
Bättre än att sitta i en cell
AA-medlemmen – Medicinering och andra droger
Präster ställer frågor om Anonyma Alkoholister
Andra problem än alkohol
AA som en resurs för den medicinska professionen
AA-Traditionen. Hur den växte fram
Tolv koncept för service
En gemenskap som fungerar

*Jag är ansvarig...
Närhelst, varhelst någon ber om hjälp,
vill jag att AA skall finnas till hands,
och för det är jag ansvarig.*

*Deklaration om enighet
Detta är vi skyldiga AA:s framtid:
Att sätta vår gemensamma välfärd först;
Att upprätthålla enighet i gemenskapen,
Ty våra liv är beroende av AA:s enighet,
Liksom våra efterföljares liv.*

AA Servicekontor
Box 4201, 102 65 Stockholm
Tel: 08-642 26 09
Hemsida: www.aa.se
E-post: service@aa.se